

Daar was het leven overheen gegaan, dat vind ik mooi

Janny Jalving, een leven lang schilderen in Drenthe

Op de contraprestatie heeft ze nooit een beroep gedaan. Ze kon leven van en voor het vastleggen van de Drentse natuur en de doorleefde boerderijen, 'omdat ze nou eenmaal die aanleg had'. In 1923 geboren als kind van een landarbeider kwam de drang naar tekenen geheel van binnenuit. Er hing geen kunst aan de muur, tot zij haar eigen werken daar ophing. Er waren geen boeken in huis of op school, die voor inspiratie konden zorgen. Toen ze vijf jaar was, was het al duidelijk dat ze wilde tekenen. Ze kreeg een doos kleurkrijtjes, van die zachte, waar ze heel erg blij mee was. Het was ook bijzonder: in haar woonplaats Klijndijk waren die niet te krijgen. Haar moeder kwam nooit in Emmen, maar er was een man op een woonschip, die met 'negotie' langskwam: een bak met van alles erin. De krijtjes kostten een dubbeltje, zo'n groot cadeau dat ze het nog precies weet. Een tekenblok had ze niet, maar moeder streek de lege zakken van vaders tabak van Douwe Egberts glad en daar kon ze op tekenen. De schriftjes op school stonden natuurlijk ook helemaal vol met krabbeltjes. Tekenles kregen ze daar niet; de meester vond dat niet belangrijk. Na de lagere school was er geen geld voor verdere opleidingen en Janny was thuis nodig. Haar moeder had astma en Janny moest het huishouden doen. Ze is dat haar hele lange leven blijven doen, altijd op dezelfde plek gebleven, na de dood van haar ouders met haar broers samen.

Op haar zestiende verkocht ze haar eerste schilderij van een boerderij aan de eigenaar van die boerderij. De onderwijzer adviseerde haar 2,50 gulden te vragen voor het werk. Ook voor de molen van Zuid-Barge kreeg ze 2,50 en zo had ze haar eerste 5 gulden verdiend met haar kunst. Later voerde ze langzaam haar prijzen op: 'ik heb handel in me' legt ze uit. Later denkt ze dat haar eerste werken wel niet veel soeps geweest zullen zijn, want dingen als perspectief moet je leren. Daar begon ze mee op haar 19^e: een schriftelijke tekencursus die twee jaar duurde en werd afgesloten met een diploma. Op haar 26^e volgde ze een eveneens schriftelijke cursus schilderen met olieverf. Maandelijks schriftelijke uitleg, een opdracht die op een stukje geprepareerd papier moest worden uitgevoerd en opgestuurd als de verf droog was.

De oude boerderijen waren Janny's grote liefde, daar was het leven overheen gegaan, dat vond ze mooi. Voorts hield ze van de luchten, het wilde Drentse landschap, de bloeiende bomen in het voorjaar... op de fiets trok ze Drenthe door, met de tekenplank, de ezel, stoeltje, schilderkistje in de fietstas, het natte schilderij in de hand op weg naar huis. Later werd het comfortabeler met eerst een brommer en daarna een auto.

Ze werkte alles buiten uit, 'daar kun je zien hoe het is, bij atelierwerk zit de buitensfeer er niet zo in'. Natuurlijk trok ze de aandacht als ze aan het werk was en zo beval een mevrouw uit Emmen haar aan bij de directeur van de confectiefabriek Bendien, waar ze in de kantine ging exposeren. Die directeur zorgde dat ze bij een tekenclubje kwam onder leiding van Ties Allersma, opgeleid aan de kunstacademie Minerva in Groningen. In dit elitaire tekenclubje krijgt ze tal van nuttige aanwijzingen. Later ging ze een paar jaar lang naar een tekenclubje in de Rijks HBS in Assen.

Kunstenaarsverenigingen waren er niet waar zij woonde, ze heeft nooit geprobeerd zich bij het Drents Schildergenootschap aan te sluiten; ze ging haar eigen gang.

Ze heeft tot op hoge leeftijd geschilderd, ze heeft veel geëxposeerd, veel verkocht, ze kreeg veel bezoek in haar atelier dat met een smeedijzeren bordje 'Atelier Janny Jalving' aan een boom werd aangekondigd. Het werk heeft haar veel plezier gegeven, veel afleiding, heeft haar veel buiten laten zijn. Ze heeft niet geëxperimenteerd met nieuwe technieken, haar eigen richting is vanzelf gekomen en ze vindt het belangrijk dat mensen haar werk kunnen herkennen als van Janny Jalving. Later schilderde ze graag bloemstillevens en ze waagde zich af en toe aan een portret.

Janny Jalving, een autodidact, die de mooie oude boerderijen heeft vastgelegd voordat ze door de 'burgerlui' verprutst werden, die de wilde natuur van Drenthe schilderde voordat alle struikjes netjes in een rijtje werden gepoot. Natuurlijk heeft de vooruitgang Drenthe ook veel goeds gebracht, maar het is een geluk dat Janny Jalving uit liefde voor haar echte Drenthe dat allemaal heeft vastgelegd voor de toekomst.

